

Arrest

nr. 106 249 van 3 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 april 2013 met referentienummer 27868.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Koerdische origine, afkomstig uit Kirkuk en heeft u de Iraakse nationaliteit. U zou uw hele leven in de wijk Imam Qasim hebben gewoond. Uw vader zou lid zijn geweest van de Baath-partij en de rang van Oudo Firqa (afdelingslid) hebben gehad. In deze functie zou hij toezicht hebben gehouden over zeventig à tachtig families in de wijk. Hij zou hebben meegewerkt aan deportaties van Koerden en rapporten hebben geschreven voor de veiligheidsdiensten. Uzelf zou in een kopieerwinkel hebben gewerkt en u zou niet bij de Baath-partij betrokken zijn geweest. Ongeveer één week na de val van Kirkuk, op 15/04/2003, zouden u en uw vader zijn gearresteerd. U

zou zijn overgebracht naar de Tasfirat-gevangenis en er ongeveer tien maanden zijn opgesloten. U zou er hardhandig zijn ondervraagd over de activiteiten van uw vader en met wie hij omging. U zou echter niets hebben verteld. Uw moeder zou iemand hebben omgekocht zodat u bij uw overbrenging naar het ziekenhuis zou kunnen ontsnappen. Hiervoor zou u zichzelf hebben verminkt met een scheermesje en medicatie hebben genomen. Toen u terug bij bewustzijn kwam zou u zich in het huis van uw tante hebben bevonden. Omdat u zich niet langer veilig voelde zou u hebben beslist het land te verlaten. Op 20/02/2004 zou u Irak hebben verlaten en naar Istanbul zijn gereisd, alwaar u ongeveer één jaar leefde. In Istanbul zou u via uw moeder hebben vernomen dat de autoriteiten naar u op zoek waren en er twee arrestatiebevelen tegen u waren uitgevaardigd. Nadien zou u naar België zijn doorgereisd en heeft u er op 08/04/2005 asiel aangevraagd.

Het Commissariaat-generaal nam op 23/01/2006 een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 23/04/2007 verworpen. Op 31/01/2008 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken u de subsidiaire bescherming toegekend.

Op 23/06/2008 werd u door de politie aangehouden. U werd beschuldigd van mensensmokkel en handel in verdovende middelen. U werd er tevens van beschuldigd de leider te zijn geweest van een criminele organisatie. Op 09/06/2009 werd u omwille van deze feiten veroordeeld door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel. U bent tegen dit vonnis in beroep gegaan. Het Hof van Beroep te Brussel heeft u op 10/11/2009 veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar.

Momenteel bent u in het bezit van een verblijfstitel type B waarvan de geldigheid op 15/09/2015 verloopt.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u, niettegenstaande u op 31/01/2008 de subsidiaire bescherming kreeg toegekend, heden dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 10/11/2009. Dit vonnis toont aan dat u omwille van mensensmokkel en drugsfeiten tot een celstraf van zes jaar werd veroordeeld.

Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat een vreemdeling die zich schuldig maakt aan een ernstig misdrijf uitgesloten wordt van de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien het hier onder meer mensensmokkel betreft, kan niet worden betwijfeld dat dit misdrijf 'ernstig' is en dient te worden geconcludeerd dat de subsidiaire beschermingsstatus die u eerder werd toegekend, heden dient te worden ingetrokken.

Artikel 49/2, §5 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal in dergelijk geval in zijn beslissing een advies dient te verstrekken over de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met artikel 3 van het EVRM.

In deze dient te worden opgemerkt dat, gezien de eerdere vaststelling dat uw asielrelaas bedrieglijk is, geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vrees als zou u bij een terugkeer door de autoriteiten van uw land worden geïsoleerd omwille van de activiteiten van uw vader ten tijde van het Baath-regime.

De bedrieglijkheid van uw asielrelaas blijkt overigens nogmaals tijdens het gehoor van 28/01/2013. U stelt deze keer dat uw vader na zijn arrestatie werd doodgeschoten door de bevolking, peshmerga of soldaten en dat zijn lichaam door uw familie teruggevonden werd (CGVS, p.2,3). Dit is geheel in strijd met uw verklaringen van 20/12/2005, toen u beweerde dat uw vader mensen omkocht, uit de gevangenis kon ontsnappen en erin slaagde naar Syrië te vluchten, waar hij vlakbij de grens een onderkomen vond (CGVS, 20/12/2005, p.16). Met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd, beweert u dat de tolk tijdens het eerste gehoor geen Sorani maar Kormanji sprak (CGVS, p.3), wat manifest onwaar is. Uw verklaringen over uw vader bevestigen dat aan uw asielrelaas geen enkel geloof mag worden gehecht.

Dat u bij een terugkeer naar Irak het slachtoffer van foltering of van een onmenselijke of vernederende behandeling dreigt te worden, is dan ook niet aannemelijk.

Wat de algemene situatie in uw regio van herkomst betreft, dient het volgende te worden opgemerkt. U verklaarde uit Kirkuk afkomstig te zijn, reden waarom u in 2008 de subsidiaire bescherming kreeg toegekend.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Kirkuk, dient in casu de veiligheidssituatie in Kirkuk te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Kirkuk wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in Kirkuk merkbaar verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Kirkuk is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Er wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen

en meer evolueert naar crimineel geweld en/of doelgericht geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Kirkook. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in Kirkook leven, verminderd (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkuk" dd. 31 juli 2012).

Ook het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er in 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Net als in de hoofdstad Bagdad deden de belangrijkste veiligheidsincidenten zich voor net na het vertrek van deze Amerikaanse troepen. Er is sprake van kleinschalige aanslagen, maar deze zijn duidelijk doelgericht (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkuk" dd. 31 juli 2012).

In Kirkook is er sinds het vertrek van de Amerikanen aldus geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kirkook subsidiaire bescherming toe te kennen.

Het geweld in Kirkook is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in Kirkook dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Kirkook een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Kirkook actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Kirkook aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Dat u bij een terugkeer naar Irak omwille van de algemene veiligheidssituatie het slachtoffer van een onmenselijke of vernederende behandeling dreigt te worden, toont u gezien de huidige situatie in Kirkuk niet aan.

Uit bovenstaande argumentatie dient te worden besloten dat het artikel 3 van het EVRM een terugkeer of verwijderingsmaatregel naar Irak niet in de weg staat.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet meen ik dat uw subsidiaire beschermingsstatus dient ingetrokken te worden."

2. Omtrent de rechtspleging

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift op ongemotiveerde wijze vraagt om zijn zaak te laten behandelen door de algemene vergadering om eenheid van de rechtspraak te verzekeren aangezien hij, echter zonder enige nadere duiding, vaststelt dat er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers, repliceert verweerder terecht dat krachtens artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering kan bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van artikel 55/4, 57/6, 1°lid van de Vreemdelingenwet en de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het KB van 19 juli 2012.

3.1.1. In een eerste middelonderdeel omtrent de schending van artikel 57/6, eerste lid Vreemdelingenwet stelt verzoeker dat het CGVS geen rechtsbasis heeft om de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken.

Sinds 8 april 2010 is hij op grond van artikel 49/2, § 3 van de Vreemdelingenwet toegelaten tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk. *In casu* heeft hij op 8 april 2005 een asielaanvraag ingediend.

Verzoeker verwijst naar artikel 49/2, § 3 van de Vreemdelingenwet waaruit volgens hem blijkt dat een verblijf van onbepaalde duur automatisch wordt toegekend. Het verblijf van onbepaalde duur gaat in vijf jaar na indiening van de asielaanvraag, ongeacht of de verblijfstitel is aangepast of niet. Vanaf dat moment beschikt de subsidiair beschermde over een verblijf van onbepaalde duur.

Men kan weliswaar in dit geval de subsidiaire bescherming tot tien jaar na het indienen van de asielaanvraag intrekken, doch dit kan slechts om beperktere redenen dan bij beperkt verblijf, wat wordt weergegeven in artikel 57/6, eerste lid, 7° Vreemdelingenwet. Op basis van de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker kan ook op basis van artikel 57/6, eerste lid, 7° Vreemdelingenwet de subsidiaire bescherming niet worden ingetrokken. Verzoeker heeft tijdens zijn asielaanvraag immers geen valse verklaringen afgelegd of valse of vervalste documenten neergelegd die doorslaggevend waren bij de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Indien de subsidiaire beschermingsstatus werd ingetrokken omwille van de gewijzigde veiligheidssituatie in het land van herkomst dan had men artikel 55/5 Vreemdelingenwet moeten toepassen.

3.1.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.1.3. De vaststelling dat verzoeker op 15 september 2010 in het bezit werd gesteld van een verblijfskaart doet geen afbreuk aan de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen om op basis van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken. Voormeld artikel voorziet immers geen periode binnen dewelke de commissaris-generaal een vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus kan intrekken; derhalve dient aangenomen te worden dat de commissaris-generaal, die krachtens artikel 57/2 geheel onafhankelijk is bij het nemen van zijn beslissingen en het uitbrengen van zijn adviezen, dit zonder tijdsbeperking kan doen.

De bestreden beslissing oordeelt terecht dat het misdrijf waarvoor verzoeker op 10 november 2009 werd veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van zes jaar wegens mensensmokkel (administratief dossier, tweede map, stuk 1, schrijven van DVZ van 30 augustus 2010), een "ernstig misdrijf" is zoals voorzien in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Te dezen kan tevens worden opgemerkt dat de subsidiaire beschermingsstatus een autonome rechtsfiguur is krachtens dewelke, omwille van feiten in het land van herkomst, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, bescherming wordt geboden tegen een reëel risico op ernstige schade. De beoordeling van deze feiten, met inbegrip van de redenen van uitsluiting van deze bescherming zoals bepaald in artikel 55/4, behoort krachtens artikel 57/6 tot de bevoegdheid van de commissaris-generaal en is aldus te onderscheiden van de beoordeling van (de toekenning of het teloorgaan van) verblijfsrechten. Het is slechts ingevolge de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dat verblijfsrechten kunnen ontstaan (*cf.* artikel 49/2 van de Vreemdelingenwet).

3.1.4. Het eerste middelonderdeel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middelonderdeel wordt de schending aangevoerd van artikel 48/4, 55/4, 57/6, 1° lid van de Vreemdelingenwet en de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker stelt dat het CGVS er een 'boeltje' van gemaakt heeft bij haar beslissing inzake het hanteren van het begrip intrekking. Zo leest men in de bestreden beslissing: *"dat u, niettegenstaande u op 31/01/2008 de subsidiaire bescherming kreeg toegekend, heden dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus"*. Verder leest men in dezelfde beslissing: *"Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat een vreemdeling die zich schuldig maakt aan een ernstig misdrijf uitgesloten wordt van de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien het hier opzettelijk doding (sic) betreft, kan niet worden betwijfeld dat dit misdrijf 'ernstig' is en dient te worden geconcludeerd dat de subsidiaire beschermingsstatus die verzoeker eerder werd toegekend, heden dient te worden ingetrokken."*

Verzoeker verwijst voor de correcte hantering van deze verschillende begrippen naar het commentaar van het UNHCR op de Richtlijn 2004/83/EG en de inhoud van de verleende bescherming (de EU Kwalificatierichtlijn 2004/83/EG van 29/04/2004), in het bijzonder het commentaar bij artikel 14, lid 3 (a) van de Kwalificatierichtlijn (zie blz.28). Dit commentaar heeft in de eerste plaats betrekking op de vluchtelingenstatus maar is ook van toepassing op artikel 19, lid 3 (a) van de Kwalificatierichtlijn over de intrekking, opheffing/beëindiging of weigering tot verlenging van de subsidiaire bescherming. Immers is er ook een duidelijke parallel qua bewoordingen tussen de artikelen 14 en 19.

De intrekkingsgrond voorzien in artikel 57/6, eerste lid, 6° Vreemdelingenwet verwijst naar de uitsluitingsgronden van de artikelen 55/2 en 55/4 Vreemdelingenwet. Verzoeker meent hieruit te kunnen afleiden dat de Belgische wetgever de criteria voor intrekking van de subsidiaire bescherming ook gelijk heeft willen stemmen met die voor de intrekking van de erkenning als vluchteling. In de Belgische Vreemdelingenwet is noch met betrekking tot de subsidiaire bescherming noch met betrekking tot de vluchtelingenstatus de optie, waarin de Kwalificatierichtlijn voorziet, opgenomen om een intrekkingsgrond te voorzien voor diegene die, nadat hem of haar de desbetreffende status werd verleend 'uitgesloten is' van het statuut omwille van een 'ernstig' misdrijf. Verzoeker is in vrijheid, heeft de gevangenis snel verlaten en betwist de kwalificatie 'ernstig misdrijf'. Het CGVS motiveert nergens ter zake. Men verwijst niet naar de inhoud van de veroordeling en naar de straftoemeting. Het gaat hier niet om doding, moord of brandstichting maar mensenhandel.

3.2.2. Inzake de bepalingen van Richtlijn 2004/83EG inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (verder: kwalificatierichtlijn) dient erop gewezen te worden dat krachtens artikel 3 van de kwalificatierichtlijn *"De lidstaten (...) ter bepaling van wie als vluchteling of als voor subsidiaire bescherming in aanmerking komend persoon van de inhoud van de internationale bescherming, gunstiger normen (kunnen) vaststellen of handhaven indien die met deze richtlijn verenigbaar zijn."* (eigen onderlijning).

Derhalve dient te worden nagegaan of en in welke mate de Belgische nationale wetgever gunstiger normen kan aannemen met betrekking tot het intrekken, beëindigen of weigeren tot verlenging van het aan een vreemdeling toegekende subsidiair statuut, zoals voorzien in artikel 19 van de kwalificatierichtlijn, omwille van de uitsluitingsgronden voorzien in artikel 17 van de kwalificatierichtlijn.

Overeenkomstig artikel 2, e) van de kwalificatierichtlijn wordt verstaan onder:

"e) 'persoon die voor de subsidiaire-beschermingsstatus in aanmerking komt': een onderdaan van een derde land of een staatloze die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in artikel 15, en op wie artikel 17, leden 1 en 2, niet van toepassing is, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen." (eigen onderlijning).

Artikel 17 (uitsluiting) van de kwalificatierichtlijn luidt als volgt:

"1. Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van subsidiaire bescherming wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

- a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd, zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;
 - b) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;
 - c) hij zich schuldig heeft gemaakt aan daden die in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;
 - d) hij een gevaar vormt voor de gemeenschap of voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt.
2. Lid 1 is van toepassing op personen die aanzetten tot op anderszins deelnemen aan de daar genoemde misdrijven of daden.
3. De lidstaten mogen een onderdaan van een derde land of staatloze van subsidiaire bescherming uitsluiten, indien hij, voordat hij tot de betrokken lidstaat werd toegelaten, een of meer andere dan de in lid 1 bedoelde misdrijven heeft gepleegd die strafbaar zouden zijn met gevangenisstraf indien zij in de betrokken lidstaat waren gepleegd, en indien hij zijn land van herkomst alleen heeft verlaten om straffen als gevolg van deze misdrijven te ontlopen." (eigen onderlijning).

Uit de samenlezing van de artikelen 2, e) en 17 van de kwalificatierichtlijn kan worden afgeleid dat lid 1 en 2 van artikel 17 imperatief zijn terwijl dit niet het geval is voor het derde lid van artikel 17. Dit onderscheid kan ook afgeleid worden uit de woordkeuze van het derde lid, namelijk "de lidstaten mogen (...)" (eigen onderlijning).

Artikel 19 (intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de subsidiaire beschermingsstatus) van de kwalificatierichtlijn luidt als volgt:

- "1. Met betrekking tot na de inwerkingtreding van deze richtlijn ingediende verzoeken om internationale bescherming, trekken de lidstaten de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasirechterlijke instantie verleende subsidiaire-beschermingsstatus van een onderdaan van een derde land of een staatloze in, beëindigen zij deze of weigeren zij deze te verlengen indien hij volgens de criteria van artikel 16 niet langer in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.
2. De lidstaten kunnen de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie verleende subsidiaire-beschermingsstatus van een onderdaan van een derde land of een staatloze intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen indien hij, nadat hem de subsidiaire-beschermingsstatus was verleend, had moeten worden uitgesloten van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 17, lid 3.
3. De lidstaten trekken de subsidiaire-beschermingsstatus van een onderdaan van een derde land of staatloze in, beëindigen deze of weigeren deze te verlengen indien:
- a) hij, nadat hem de subsidiaire-beschermingsstatus is verleend, op grond van artikel 17, leden 1 en 2, van subsidiaire bescherming uitgesloten is of had moeten zijn;
 - b) hij feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, of valse documenten heeft gebruikt, en dit doorslaggevend is geweest voor de verlening van de subsidiaire-beschermingsstatus." (eigen onderlijning).

Uit de samenlezing van de artikelen 2, sub e), 17 en 19 van de kwalificatierichtlijn blijkt eveneens dat artikel 17, leden 1 en 2 waarnaar artikel 19, lid 3 verwijst, imperatief is, zodat derhalve geen gunstigere norm overeenkomstig artikel 3 van de kwalificatierichtlijn kan worden toegestaan. Ook hier blijkt dit uit de woordkeuze van artikel 19, lid 2 "de lidstaten kunnen (...)" (eigen onderlijning). Het tweede lid van artikel 19 verwijst naar het derde onderdeel van artikel 17 waarvan kan worden afgeweken. De Raad is derhalve van oordeel dat in het geval van de toepassing van artikel 17, § 1 en § 2 en artikel 19, § 3, a) en b) geen gunstigere normen kunnen worden vastgesteld bij de omzetting naar Belgisch recht.

In de Memorie van Toelichting wordt ook nergens aangegeven dat met betrekking tot artikel 19, lid 3, a) en de verwijzing naar artikel 17, leden 1 en 2 enig voorbehoud zou zijn gemaakt bij de omzetting naar Belgisch recht, in tegenstelling tot de expliciete vermelding dat geen gebruik wordt gemaakt van de optionele mogelijkheid tot uitsluiting voorzien in artikel 19, lid 2 van de kwalificatierichtlijn. Voor de toepassing van artikel 17 van de kwalificatierichtlijn dient er nog op gewezen te worden dat in de Memorie van Toelichting (artikel 54) ook uitdrukkelijk wordt gesteld dat de uitsluitingsgrond voorzien in artikel 17, lid 1, d) van de kwalificatierichtlijn hier niet wordt overgenomen omdat in het Belgisch rechtstelsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen bevoegdheid heeft om zich uit te spreken over de openbare orde of de nationale veiligheid. Zulks is immers een bevoegdheid van de Minister van Binnenlandse Zaken. De Raad is derhalve van oordeel dat indien de wetgever desalniettemin wilde afwijken van de kwalificatierichtlijn hij dit uitdrukkelijk zou hebben gesteld,

hetgeen niet kan afgeleid worden uit de toelichtingen bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn naar Belgisch recht.

Daarenboven dient erop gewezen te worden dat de uitsluiting van de vluchtelingenstatus omwille van een ernstig, niet-politiek misdrijf volgens artikel 12, lid 2, b) van de kwalificatierichtlijn, en dit conform het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, slechts toepassing vindt wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de onderdaan van een derde land of staatloze een ernstig, niet-politiek misdrijf gepleegd heeft *“buiten het land van toevlucht”* en *“voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten, dat wil zeggen voor de afgifte van een verblijfsvergunning op grond van de toekenning van de vluchtelingenstatus”*.

In het geval van uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een “ernstig misdrijf” wordt in de kwalificatierichtlijn daarentegen op geen enkele manier enige plaats en tijds aanduiding gegeven: *“Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van subsidiaire bescherming wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat (...)”* (eigen onderlijning).

Uit de kwalificatierichtlijn blijkt duidelijk dat er inzake de intrekingsgronden een onderscheid is tussen de verschillende beschermingsstatussen en uit niets blijkt dat de Belgische wetgever dit onderscheid op een andere wijze heeft geïmplementeerd, vermits in de tekst van de wet noch in de Memorie van Toelichting een plaats- of tijdsbepaling werd voorzien.

Derhalve is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk bevoegd om de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet in te trekken wanneer een vreemdeling na de toekenning van zijn beschermingsstatuut een *“ernstig misdrijf heeft gepleegd”* zoals bepaald in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. Hoger werd dienaangaande gesteld dat verweerder terecht de veroordeling tot zes jaar wegens mensensmokkel beoordeelt als een ‘ernstig misdrijf’.

3.2.3. Het tweede middelonderdeel is ongegrond.

3.3.1. In wat zich laat aanzien als een derde middelonderdeel vervolgt verzoeker dat de motivering er van lijkt uit te gaan dat de subsidiaire bescherming moet worden ingetrokken omwille van de gewijzigde veiligheidssituatie maar dan had men wel artikel 55/5 Vreemdelingenwet als rechtsgrond moeten aanhalen en niet artikel 55/4-57/7 6°. Dit laatste artikel verwijst immers naar de situatie voor personen die uitgesloten hadden moeten zijn (omwille van zijn veroordeling mensenhandel). Iraakezen die willen terugkeren hebben een geldig paspoort nodig, een vervallen paspoort, of een reisdocument van de Iraakse autoriteiten. Dit staat in de nieuwe operationele richtlijnen van het Britse Border Agency (december 2012), verwijzend naar een brief van de Iraakse autoriteiten hierover. Vandaar dat gedwongen repatriëringen sinds eind oktober 2011 niet meer mogelijk zijn. Terugkeerders zonder geldig of vervallen paspoort kunnen na binnenkomst op de luchthaven van Bagdad aangehouden worden en in detentie belanden. Daar lopen ze het risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Hieromtrent is niets gemotiveerd inzake de subsidiaire bescherming.

3.3.2. Gelet op de conclusie van de bestreden beslissing waarin wordt verwezen naar artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet werd verzoekers subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken omwille van het plegen van een ernstig misdrijf. Er werd dus geen toepassing gemaakt van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder heeft op omstandige wijze gemotiveerd waarom een terugkeer naar Irak geen schending uitmaakt van artikel 3 EVRM. Waar verzoeker aanvoert dat er een schending is van artikel 3 EVRM dient er op te worden gewezen dat het een advies van de commissaris-generaal betreft ingevolge de verplichting die hem werd opgelegd krachtens artikel 49/2, § 5 van de Vreemdelingenwet over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met artikel 3 EVRM. Dit betreft een advies aan de minister of zijn gemachtigde wanneer door de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Het advies dient dan ook aangevochten te worden op het ogenblik dat het bevel tot grondgebied te verlaten, werd gegeven.

3.3.3. Het derde middelonderdeel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS